

γίου)

Ἐκλεκα πάτερ μου!

Ἰερεὺς: Εἰ φίλε μου. Ἡμάρτισες.

Τὶ ἔκλεφες ὄμως;

Πολωνός: Ἐνα ὥρολόγιον

Ἰερεὺς: Πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψης εἰ; ἔκινον ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ ἔκλεφες διὰ νὰ ἐξιλεωθῆς διὰ τὸ ἔγκλημά σου.

Πολωνός: λοιπὸν θέλω νὰ τὸ δώσω εἰς ἡμᾶς πάτερ μου.

Ἰερεὺς: Ἐγὼ δὲν τὸ θέλω. Πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψης εἰς τὸν νόμημον αὐτοῦ κύριον.

Πολωνός: Αὐτὸς δὲν τὸ θέλει.

Ἰερεὺς: Εἰ ἂν εἶναι ἔτσι, τότε μορεῖς δι' αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ τὸ κρατήσης. Ἄλλὰ πρόσεχε νὰ μὴν ὑποπέσης πάλιν εἰς τοιοῦτον ἡμάρτημα.

Καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε καὶ μερικὰς ἄλλας συμβουλὰς τὸν συνεχώρησε. Μόλις ὁ λαποδύτης ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὁ Ἰερεὺς ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν ὥρα εἶναι καὶ τότε ἀντελήφθη, ὅτι ἔπεσε θῦμα τοῦ ἀπατεῶνος

* *

— Πιττία ὁ ὑποβολεὺς!

Ὁ Διδάσκαλος Γκέρκι ἐστάθη κάποτε εἰς

μίαν τραγωδίαν μὲ τὰς λέξεις: «Τότε ἤμουν στὴ Ρώμη». Ἐπανάλαβε δύο τρεῖς φορὰς τὴν ἴδια φράσι χωρὶς νὰ μορῆ νάβρῃ τὴν συνέχεια. Τέλος ἐκάρφωσε τὰ μάτια του ἐπάνω ἔς τὸν ὑποβολέα ποῦ τὰ εἶχε τελείως χαμένα καὶ ἐφώνησε μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. «Εἰ ἀχρεῖε τί ἔκαμα λοιπὸν στὴ Ρώμη!»

* *

— Μυρωδιὰς καὶ καωνός.

Ὅταν ὁ κόμης Ἀρνίμ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας ἐν Παρισίοις ἐγκατέλειπε τὸ δωμάτιον τοῦ Μπίσμαρκ ἐσονήθιζε νὰ λέγη: «Ἄν ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ μείνω ἐκεῖ μέσα δέκα λεπτὰ ἀκόμη, θὰ ἐλιποθυμοῦσα ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν τοῦ καπνοῦ. Καὶ νὰ μὴν εἶναι κανένα παράθυρον ἀνοιχτόν». Μόλις ὁ Ἀρνίμ ἔφυγε, ὁ ἀρχικαγκελλάριος ἐφώνησε εἰς τοὺς γραμματεῖς του: «Ἀνοίξτε τὰ παράθυρα. Ἄν ἔμενε αὐτὸς ἄλλα δέκα λεπτὰ, ἀσφαλῶς θὰ ἀρρώσταινα. Δὲν μορῶ τὰ ὑποφέρω τῆς μυρωδιᾶς του.

Σκηνὴς τοῦ δρόμου